

Ware Olympische idealen? Bedrog en verduistering!

Posted on 28 juli 2021 by Theodore Dalrymple

Regimes van brood en spelen zijn net zo oud als de beschaving zelf, maar het is ons verlichte tijdperk gegund om een gigantisch circus op te tuigen dat praktisch niemand wil en dat de overgrote meerderheid van de bevolking die ermee wordt opgescheept verafschuwt.

Voordat de uitgestelde Olympische Spelen van 2020 doorgang vonden in Tokio, lieten de opiniepeilingen in Japan zien dat 83% van de bevolking dat niet wilde. Maar ze gingen toch door, met het argument dat er al zoveel aan was uitgegeven dat het zonde zou zijn om ze niet door te laten gaan.

Dit argument is natuurlijk complete onzin: het suggereert dat het geld niet verspild is nu de Spelen wel doorgaan.

De verliezer is de belastingbetaler

In zekere zin wordt geld nooit volledig verspild, omdat het even moeilijk valt samen

te persen als een vloeistof. Wat verspilling is voor sommigen of, in dit geval, voor velen, is winst voor anderen, dat wil zeggen voor aannemers, adverteerders, allerlei soorten lobbyisten, enzovoort. De verliezers zijn de belastingbetalers.

Niets had dit beter kunnen symboliseren dan een dwaze openingsceremonie in een bijna leeg stadion met zitplaatsen voor 68.000 mensen, met een opgewondenheid die even eerlijk en oprecht was als het applaus na een toespraak van een communistische dictator, terwijl buiten duizenden mensen protesteerden, ondanks het risico Covid-19 op te lopen, tegen de hele corrupte handel.

Verkwisting en ontaarding

We moeten onszelf niet de luxe of het gemak gunnen om de schuld voor het debacle af te schuiven op de pandemie. De pandemie heeft alleen maar de sluier weggetrokken van het afschuwelijke gezicht van dit soort wereldwijde sportevenementen. Ze hebben iets inherent ontaards; ze zijn zowel verkwistend als destructief voor de intelligentie en het karakter van mensen.

Natuurlijk is sportverdwazing niets nieuws; Marcus Aurelius vertelt ons dat zijn leermeester hem zei niet naar de wedrennen te gaan waar de menigte zich opsplitst in gewelddadige kampen, de Blauwen en de Groenen, om geen andere reden dan de wens zich te verstrooien.

Onzinnig sportenthousiasme

En ik geef natuurlijk toe dat wat al tweeduizend jaar voortduurt (met enkele onderbrekingen door gebeurtenissen als de ondergang van beschavingen) niet zal ophouden, alleen maar omdat ik er een artikel tegen schrijf.

Benjamin Franklin zei dat de dood en de belastingen de enige twee zekerheden in het leven zijn – waaraan we een overdreven en onzinnig enthousiasme voor sport kunnen toevoegen.

Een nutteloos voetbalstadion

Wat in Tokio is gebeurd – een reusachtige verspilling van geld – is geen aberratie maar standaardprocedure. Enkele jaren geleden woonde ik een literair festival bij

dat werd gehouden in een voetbalstadion in de Braziliaanse hoofdstad Brasilia, dat was gebouwd voor het WK Voetbal, onnodig te zeggen dat iemand daar enorm aan had verdiend. Brasilia heeft geen voetbalteam van enige betekenis, zodat het stadion, toen het wereldkampioenschap voorbij was, even nuttig was als een waterkoeler aan de Zuidpool.

Ik wou dat ik kon zeggen dat er 100.000 juichende fans kwamen luisteren naar mijn praatje op dat festival, maar het waren er eerder dertig of veertig, en het vond plaats in een kamer voor het administratieve personeel.

Woede

Ook al blijft het volledig ongebruikt, dan nog is zo'n stadion duur in het onderhoud, als je tenminste wilt voorkomen dat het een ruïne wordt; en ik moet bekennen dat ik, hoewel ikzelf geen Braziliaan ben, toen ik zag onder welke omstandigheden veel Brazilianen moeten leven, dat ze elke dag uren naar hun werk moeten reizen in een slecht en overvol openbaar vervoer vanuit woonwijken waar de eenvoudigste voorzieningen ontbreken, een enorme woede voelde opkomen dat zoveel geld zo lichtzinnig was uitgegeven aan zo'n vluchtig evenement, alleen maar om de ijdelheid en machtshonger van politici te bevredigen.

Het is altijd veel gemakkelijker om geld op een stomme manier uit te geven (vooral als het niet van jezelf is) dan om dat verstandig te doen, en we moeten er wel rekening mee houden dat financiële wijsheid niet eenvoudig is; maar hier was het onverstand, om niet te zeggen de ongevoeligheid, zo grof en voor de hand liggend, dat, als er een demonstratie tegen gehouden was, ik mee had kunnen lopen, hoewel ik normaal gesproken niet demonstreer.

Ellende voor miljoenen in ruil voor een paar gouden medailles

Het Olympisch ideaal is afstotelijk. Door zijn streven (hoger, sterker, sneller) moedigt het mensen aan hun eigen leven te misvormen – of, in totalitaire regiems, het te laten misvormen door anderen.

Wie kan vergeten hoe Hitler gebruik maakte van de Spelen van 1936 of hoe communistische regimes kinderen misbruikten om winnende atleten te produceren?

Alsof een paar gouden medailles, die bijna ogenblikkelijk weer vergeten worden, het afslachten, de verschrikkingen en de ellende van miljoenen mensen rechtvaardigden? Hoe kon iemand waarde hechten aan zulke trivialiteiten?

Leve India!

Het enige grote land dat enige eer kan ontlenen aan de Spelen is India dat, met een vijfde van de wereldbevolking, ongeveer evenveel Olympische medailles wint als Montenegro. India lijkt op dit moment de Spelen volkomen onbelangrijk te vinden, en we zullen weten dat het is opgehouden een democratie te zijn zo gauw het serieus begint met het trainen van Olympische atleten.

Zoals Hamlet zei, toen hem verteld werd dat de wereld eerlijk was geworden: 'Dan is de dag des oordeels nabij.'

Beter straatveger dan kogelstoter

Bedenk eens wat ervoor nodig is om mee te doen aan een van de kleinere Olympische sporten, bijvoorbeeld kogelstoten. Dit is natuurlijk een onschadelijke bezigheid, en niemand zou ervan weerhouden moeten worden haar te beoefenen als hij of zij dat graag wil.

Maar bedenk eens wat het vergt om hier ook maar de op tien na beste ter wereld in te zijn. Hoeveel uren, dagen, weken, jaren oefenen daarvoor nodig is! Een leven gewijd aan kogelstoten in ruil voor de meest vluchtige roem die er bestaat: is dat een gepast leven voor een mens, voor een man of een vrouw? Vergeleken hiermee heeft het leven van een straatveger oneindig meer waarde.

Biologische mannen die meedoen als vrouw

Elke aflevering van de Spelen brengt nieuwe misvormingen met zich mee. Nu worden we geconfronteerd met biologische mannen die beweren dat ze vrouw zijn en als vrouw meedoen. Dat is pas cultureel imperialisme, een moreel enthousiasme van een miniem deel van de bevolking van het Westen dat zijn ideeën oplegt aan de hele wereld!

Het kan overigens geen toeval zijn dat er geen vrouwen zijn die, poserend als man,

meedoen aan de wedstrijden voor mannen.

De ware Olympische idealen

Natuurlijk is dit idee niet helemaal nieuw. In 1960 namen de gezusters Press uit de Sovjet-Unie (over wie indertijd in de Sovjet-Unie werd gefluisterd als over de gebroeders Press) niet langer deel aan de wedstrijden toen seksetesten verplicht werden. Maar nu keuren we, uit naam van een of ander principe, goed wat in wezen bedrog is. Bedrog en verduistering van gelden, dat zijn de ware Olympische idealen.

Kermisattractie

Dan hebben we nog de Paralympics, die we onder grote druk moeten loven als 'inclusief'. Ik heb persoonlijke redenen om de manier waarop gehandicapte mensen hun handicaps overwinnen te bewonderen: heel vaak is het een triomf van de menselijke geest. Maar is het niet mogelijk dat toekomstige generaties ons enthousiasme voor de Paralympics zullen bezien zoals wij nu kijken naar het Victoriaanse enthousiasme voor het tonen van misvormde mensen als kermisattractie?

Laten we ermee stoppen

De Olympische Spelen van 2024 die gepland zijn voor Parijs hebben nu al de gebruikelijke noodlottige uitwerking op de stad, waarvan de huidige burgemeester de bedoeling heeft haar zo snel mogelijk zo lelijk mogelijk te maken, deels omwille van die Spelen.

De Covid-19 pandemie is voor een groot deel van de mensheid rampzalig geweest, maar ze kan ons een klein voordeel opleveren: laat haar voor eens en altijd een eind maken aan de afschuwelijke Olympische beweging die een misvormende uitwerking heeft op zowel steden als het menselijk karakter.